

Buổi ăn tối trôi qua trong bầu không khí thân mật của bạn bè lâu ngày ngồi lại với nhau. Góp nhặt những mẩu vụn kỷ niệm cũ để xâu thành chuỗi cười dài ròn rã. Những lời thăm hỏi ân cần về hoàn cảnh đời đời, về thân phận nổi trôi. Đầy đưà như nước cuốn trong giòng sông rẽ nhánh, phiêu bạt như mây ngàn trời cuối chân trời phân ly. Nhưng cái không khí của buổi tao ngộ không diễn ra theo dự tính háo hức thầm kín của tôi. Khung cảnh thơ mộng và lãng mạn này đúng ra dành cho các cặp tình nhân đang say đắm trong men ái tình thì phải. Không cần chờ bàn tay phù thủy của ông mối bà mai, tôi muốn chủ động nắm lấy cơ hội đưa đến nên tự xếp đặt một bối cảnh trữ tình, hy vọng khơi lại tình cảm cũ nguội lạnh. Thật vậy, lò sưởi ấm cúng, củi nổ tí tách, tỏa ánh lửa nhảy múa làm tan vẻ ngổ ngàng băng giá lúc đầu. Tiếng nhạc nhẹ nhàng trải những cung đàn dịu dạt êm đềm. Mùi hoa thơm quyến trong không gian chút tình tứ thì thầm. Và hồn tôi lãng đãng chìm nổi những xao

xuyến.

Tôi chống tay tựa cằm, vừa lặng lẽ quan sát người đàn ông đang ngồi đối diện, vừa đo dẫm những trù mến nhen nhúm trong hồn mình. Tôi mỉm cười vu vơ, vừa chăm chú nghe chuyện kể, vừa đo lường xem có những tha thiết nào dành cho tôi kín đáo trong lời nói. Cánh buồm quên lãng đã mang đi thật xa những liên hệ nhạt nhòa về một bến bờ vô tình, để rồi bất chợt, nhân ảnh ngày xưa hiển hiện trước mặt, gieo cho tôi những tình cảm xôn xao đến thật muộn màng. Những cử chỉ nhỏ nhặt, những điệu bộ tầm thường ngày nào, tuy có vương chút mệt mỏi của tuổi đời già dặn, vẫn còn quá quen thuộc trong ngõ ngách ký ức. Có lẽ trong ánh mắt tôi đưa đầy chút bóng nấn lã lơi. Có lẽ trong đáy tim tôi hời hợt bởi những khao khát không rõ rệt. Tôi nhấp chút rượu vang, cảm thấy hồn chùng xuống choáng váng ngây ngất với tình cảm xưa mỗi lúc mỗi tràn về tha thiết. Tôi tự hỏi, có thể nào anh Khoa gây cho lòng tôi những làn sóng tình cảm

rạt rào xôn xao mà hai mươi năm về trước tôi đã từng dừng dung hờn hợt.

Chạy trốn những ý nghĩ nhột nhạt, che dấu những yếu đuối hoang mang, tôi đứng dậy thu bát bát đĩa trên bàn. Giọng anh Khoa ấm áp như thuở nào:

-Có cần anh rửa bát cho không?

Tôi liếc anh thật sắc như ngầm bảo anh chỉ khách sáo mà thôi:

-Đâu có được, anh là khách đặc biệt hôm nay. Để em pha trà rồi mình tiếp tục câu chuyện.

Anh Khoa gật đầu, dịu giọng chậm rãi như dặn dò:

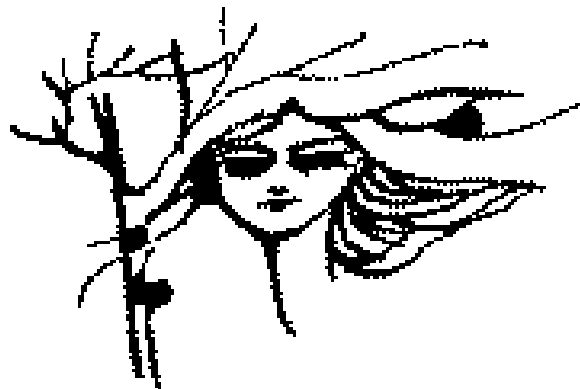
-Đừng bắt anh chờ lâu nhé em.

Anh Khoa rời bàn ăn, thoải mái ngồi dựa lưng vào thành ghế dài, lơ đãng chờ tôi. Đặt đĩa bánh ngọt xuống bàn, tôi sửa lại dáng tự nhiên, ngồi xuống cạnh bên anh. Anh quàng tay qua vai tôi, âu yếm xoa nhẹ bờ vai, im lặng dường như chìm đắm trong sự suy nghĩ mông lung nào. Chiếc ghế da mềm trũng như đẩy thân tôi mất thăng bằng, hồn tôi mất tự chủ, tựa sát vào anh như lời ngầm thỏa thuận trong chút ngưng ngập. Sự đụng chạm như luồng điện chạy gai góc trên da thịt mềm mại, run rẩy trong hơi thở luống cuống. Cuộc sống lẻ loi đơn độc của tôi theo bánh xe thời gian lăn trên con dốc thềm đời buồn phẳng lặng chợt bùng dậy niềm mong ước được thật ấm áp, được gần gũi. Tôi muốn tìm bàn tay anh, đan những ngón tay vào nhau như kết chặt sự hòa hợp. Tôi muốn ngồi thu nhỏ hài lòng trong nỗi thỉnh lặng yêu dấu này, ôi trái tim đang khua vang những nhịp đập hân hoan. Phải chăng dù giữa anh và tôi là khoảng cách xa thăm đẫm bằng những tờ lịch rơi lạnh lùng nhưng sợi giây tình cảm ngày nào mơ hồ vẫn còn vướng víu đâu đó trong lòng.

Một khoảng thời gian tôi ở đậu ăn nhờ nhà nhỏ Tiên để lều chõng đi thi Tú Tài I. Sức học của Tiên thuộc hạng trung bình, Tiên sợ thi

rớt nên rủ tôi về ở nhà Tiên để gao bài chung. Bố mẹ của Tiên rất giàu, ở một ngôi biệt thự ba tầng, nguy nga đồ sộ, kiến trúc theo lối Tây Phương, chia nhiều phòng riêng biệt với đầy đủ tiện nghi. Tiên dành cho tôi một phòng riêng, có một chôn riêng tư nên tôi ở rất thoải mái, không cảm thấy ngại ngùng gì cả. Trong nhà có người làm hầu hạ, lo hết mọi chuyện cơm nước hàng ngày nên Tiên và tôi chẳng phải đụng đến bàn tay, chỉ lo cầm cú ôn bài đi thi mà thôi.

Anh Khoa là anh họ xa của Tiên thường đến chơi và ở lại ăn cơm. Nhìn anh là bằng chứng

cụ thể của con một sách, của con sâu gạo, chứa cả thư viện chữ nghĩa, chứa cả bầu trời kiến thức. Vàng trán rộng thông minh, khuôn mặt xương gầy với gò má nhô cao tạo nét khắc khổ. Cặp kính cận nằm nghiêm nghị, đạo mạo. Từ mái tóc ngắn gọn gàng đến áo quần tươm tất, ừ hồ cứng không nếp nhăn, từ tính cẩn thận về giờ giấc đến sự bảo thủ trong cách đối xử giao thiệp, anh Khoa trông có vẻ gò bó trong mẫu mực lễ giáo và đạo đức. Tôi to nhỏ với Tiên nghịch ngợm lên đặt cho anh cái biệt hiệu cụ đồ Khoa. Mà đúng vậy tụi tôi thường cầu cứu đến anh giảng hộ những bài toán học búa. Thỉnh thoảng nổi hứng bất tử, để khích lệ Tiên và tôi, ông thầy giáo bắt đắc dĩ đó cũng dẫn tụi tôi xuống phố lang thang không chủ đích hay đi ăn hàng quán lê la trong những xó chợ, những ngõ hẹp.

Bề ngoài trông khó khăn như cây thước gỗ đầu trẻ nhưng anh Khoa có một giọng Bắc rất truyền cảm và trầm ấm không ngờ. Giọng nói của anh là tặng vật kỳ diệu của ngôn ngữ. Âm thanh dịu ngọt có mãnh lực thu hút làm say mê người nghe. Giọng anh ngọt như tấm mật, mượt như bọc nhung, nhẹ như tơ trời. Hấp dẫn như giọng người đọc trong chương trình nhạc chủ đề. Từng chữ dậm vào cuối câu, chẳng hạn như “thế hử”, “chịu nhé”, “được không em”, cũng đủ làm trái tim tôi mềm ngẩn ngơ, rơi hẫng hụt đôi lần. Nếu Trương Chi mê hoặc Mỵ Nương qua tiếng sáo thì tôi chắc anh Khoa cũng có thể lôi cuốn bất cứ người con gái nào bằng lối trò chuyện của anh.

Bố mẹ tôi chỉ có mỗi tôi là con gái độc nhất. Không hiểu vì bản tính trời đặt để cho hay vì bố mẹ tôi không có con trai đã uốn nắn mà tôi mang cá tính mạnh mẽ của nam giới như cái tên Trường Giang của tôi. Từ thuở nhỏ tôi đã nhập bọn với đám con trai ngổ ngáo trong xóm để phá phách nghịch ngợm đủ trò. Lúc lớn lên trong khi thân thể tôi phát triển thành một thiếu nữ tuổi dậy thì nhưng tâm hồn thì lại hun đúc với hoài bão của chàng trai thế hệ. Thông minh, nhìn quanh tôi cảm thấy bất mãn với những khuôn phép giới hạn của người phụ nữ trong gia đình và ngoài xã hội, biết rằng tôi sẽ không chịu khép vào đời sống an phận và lệ thuộc như những người đàn bà của thế hệ trước như bà ngoại, như mẹ của tôi. Những quan niệm cổ hủ làm tôi ngộp thở. Tôi luôn chống đối những thành kiến phi lý. Mới mười tám, hăm hở với chút học thức trong đầu, với bầu nhiệt huyết đầy lý tưởng trong tim, tôi tự tin để tưởng mình có thể làm chuyện đội đá vá trời, gáng vác những trọng trách. Ngưỡng mộ tài lãnh đạo của bà Gandhi. Khâm phục lòng bác ái của mẹ Theresa. Mơ tưởng nét đẹp quý phái của Jackie Kennedy. Đó là hình ảnh những người đàn bà mà tôi cất giữ ở một nơi tôn vinh thần

tượng.

Tôi cứng đầu bướng bỉnh, ăn nói không ý tứ, không khéo léo, không biết làm điệu làm dáng, thế mà anh Khoa tìm cách nói xa nói gần, nửa úp nửa mở, thố lộ chuyện tình cảm. Tôi chưa hề xốn xan rung động về người con trai nào nên đón nhận những cử chỉ săn sóc, những lời nói ngọt ngào của anh Khoa một cách thản nhiên, không chút thắc mắc. Và lại tôi nghĩ mối dây liên hệ của chúng tôi rất rõ ràng. Anh của Tiên thì như thế là anh của tôi. Nhưng chính vì sự không phản đối khiến anh hiểu lầm là tôi đã bằng lòng trong thời gian tìm hiểu. Tôi còn mãi rong chơi đời mình, tư tưởng phóng khoáng, tự do bay nhảy, bận rộn hoạt động nên không quay nhìn đến chân tình của anh bên cạnh. Ở anh thiếu sự sôi nổi bùng bột, sự đam mê lôi cuốn, sự tán tỉnh bóng bẩy. Và lại lúc đó đối với tôi phái nam hay phái nữ cũng chỉ là một vì tôi đang ám ức đời nam nữ bình quyền, xóa bỏ những chênh lệch. Sống trong xã hội còn đầy rẫy những quan niệm hẹp hòi, trọng nam khinh nữ, chèn ép phái yếu nên tôi mang thái độ chống đối bằng cách nhất quyết sẽ tạo một sự nghiệp thành công, một địa vị quan trọng như bất cứ người đàn ông nào. Thành ra, vô tình anh Khoa trở nên vừa là đối thủ mà tôi cần phải tranh đua, vừa là một biểu tượng thành kiến mà tôi cần phải khắc phục. Tiên hiểu rõ tôi hơn ai hết vì vậy nó cứ léo nhéo trêu tôi:

-Chịu anh Khoa đi. Mai mốt lên chức bà bác sĩ như chơi, nhỏ ơi!

Tôi lọt bẫy của Tiên, nổi sùng không duyên cớ, cong cớn cãi lại:

-Ta cũng học được thành bác sĩ vậy, cần gì phải lấy ai cho mệt.

Tiên thích chí càng đùa dai hơn:

-Đi ngô tất nhanh hơn Giang ạ. Học chi cho gầy trơ xương, cho xấu như ma, cho ngu như bò, cho...

Tôi cúi kính cầu Tiên thật đau cho đỡ ám

úc làm hấn la làng chí choé rồi hai đứa cùng lăn ra cười ngật nghẻo. Miệng tuy tuyên bố một cách cứng rắn ngang tàng nhưng lòng tôi cũng hơi lo khi nghĩ đến cảnh thương tích máu me, bệnh nhân đau đớn, và nhất là ...đụng vào xác chết.

Cuối hè tôi đấu với hạng ưu nên rất hãnh diện, cảm thấy có thể... xếp hạng đứng ngang hàng đồng tài đồng sức với anh Khoa. Anh cũng vừa xong chứng chỉ dự bị, sửa soạn thi vào các phân khoa chuyên môn. Anh lưỡng lự dọ ý của tôi: -Giang muốn anh học ngành nào? Y hay Nha hay Dược? Sau này anh chỉ nhận em làm thân chủ độc nhất của anh thôi, chịu không?

Tôi tỉnh bơ chẳng thèm để ý đến thông điệp ngầm của anh.

-Anh học gì cũng được, miễn anh không tính tiền Giang là tốt lắm rồi.

Anh cười cười, thông thêm một ngụ ý:

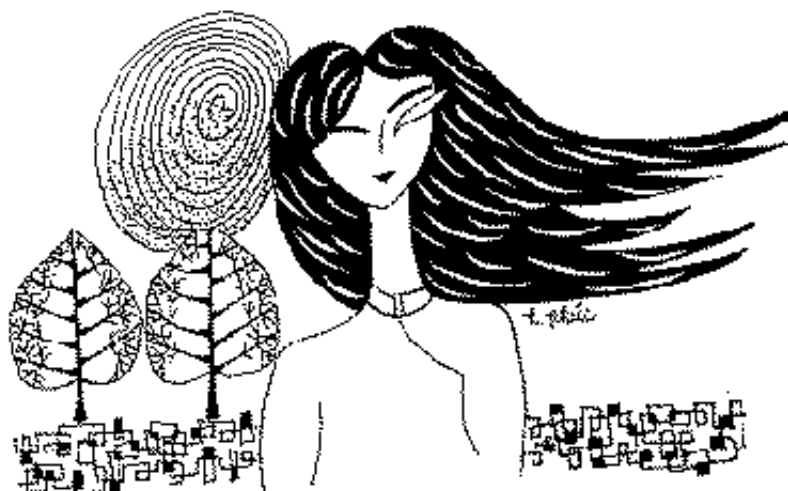
-Anh không lấy tiền của Giang mà còn đưa hết tiền của anh cho Giang đi chợ .

Tôi vẫn ngoan cố cho tới cùng, gạt phăng cái ý kiến cộng chỉ số: -Em sẽ làm nhiều tiền như anh vậy, không cần anh cho.

Vào niên học mới, tôi lên đệ Nhất và anh Khoa đổ vào Y . Chúng tôi giữ liên lạc thường xuyên qua điện thoại. Trò chuyện quanh quẩn với những mẫu chuyện vụn vặt, đề tài lảm cẩm, không ăn nhập đầu đuôi vào đâu vậy mà lời cuốn cả hai say sưa nói và quên hết thời gian trôi qua, có khi mãi tới khuya lác khuya lơ phải đi ngủ mới gác ống nghe xuống được. Thật vậy không có gì thích hơn cứ nằm trùm chăn trong giường và kê má vào giọng anh Khoa ấm áp tha thiết.

Giọng tôi nũng nịu, vời vỉnh rồi giận hờn để cho giọng anh vượt ve, dỏ dành rồi năn nỉ. Cứ thế rình rập đuổi bắt lòng vòng, như cái hình ranh mãnh phớt tình tình phớt, như cái bóng tắt tả ôm chân chân chạy. Để trong giây phút phù du tạm bợ tôi hình dung khá lệch lạc méo mó về anh chàng Trương Chi. Thế nhưng sự rung động chỉ đến mức đó và khựng lại ở thực tế phũ phàng khi đối diện với anh. Anh mang tặng tôi thay vì những tập thơ tập nhạc mà là những sách luyện thi Toán hay Lý Hóa. Anh không mang cho tôi ô mai hay kẹo ngọt mà lo lắng chăm sóc bắt tôi uống đủ loại thuốc bổ. Cho nên khi anh gọi tên tôi trong tiếng ngọt ngào yêu mến, thì tôi tìm

cách trả lời một cách phá phách, riêu cọt. Cho nên khi tia mắt anh đắm đuối si mê thì tôi mặt ton ton héch héch, chúm môi nheo mắt một cách rất táo tợn cao bồi.

Thế rồi một hôm, giọng trả lời điện thoại không phải tiếng êm dịu của anh Khoa, mà một giọng cao niên, dù không gặp mặt lần nào, tôi cũng đoán ra là ông cụ thân sinh của anh Khoa. Giọng ông rất nghiêm nghị như vọng từ thời đại quan liêu phong kiến nào, khô khan và lạnh lẽo. -Cô là bạn của cháu Khoa à?

Tôi cẩn thận cố ép giọng mình nhỏ nhẹ vào sự lễ phép:

-Dạ vâng, cháu cũng là bạn của Tiên.

-Cháu là con gái, không nên gọi cho Khoa mọi ngày như vậy. Bài vở ở Y Khoa không phải dễ, nó cần phải chú trọng để hết tâm trí vào chuyện học.

Cháu còn nhỏ cũng phải lo học, đừng theo đuổi Khoa nữa.

Tôi vừa xấu hổ bị la rầy, vừa bức tức bị buộc tội quá hồ đồ, bị khinh miệt một cách vô lý. Dù tình cảm của tôi với anh Khoa chưa đi tới đâu, dù lời nói của ông cụ chưa là nặng nề cho lắm, nhưng đủ để tôi thấm hiểu sự đau đớn khi tự ái bị thương tổn nặng nề, bị chà đạp. Tôi định cãi lại cho bố của anh Khoa biết rằng tôi chẳng có tình ý gì với anh Khoa đâu, nhưng tôi chỉ lí nhí không ra lời rồi hối hả cắt điện thoại. Đứng ra tôi bị thương tổn không phải vì yêu anh Khoa mà vì những thành kiến lạc hậu cấm đoán phái nữ, thậm chí đến những điều rất tầm thường như việc gọi điện thoại cho bạn bè, dù là bạn... đàn ông. Không biết tình cảm của anh Khoa dành cho tôi có tới mức sâu đậm để anh có thể cãi lời bố mẹ, nhưng anh đã không làm như thế. Chiếc điện thoại dễ ghét nằm chờ im lìm, không tiếng chuông reo nào. Tôi cũng nhất quyết không gọi cho anh Khoa nữa. Thế rồi, có nên cho đó là một chuyện tình hay không, đã kết thúc một cách thản nhiên, một cách âm thầm. Cho khỏi rắc rối cuộc đời. Không một chút đau khổ, không một giọt nước mắt.

Lúc đó thành phố Sài Gòn vẫn còn mang vẻ mặt bình yên giả tạo trong khi tin chiến sự trên màn ảnh đài truyền hình từ những địa danh xa lạ, hình ảnh thôn làng đổ nát trong khói lửa thiêu rụi, trong bom đạn cày xới. Hình ảnh người dân bồng bế ruột thịt chạy loạn, gồng gánh gia tài rách nát. Hình ảnh người lính khắc khổ làm lữ giữa làn đạn ranh giới của sinh mệnh và tử thần. Ích kỷ, đêm đêm Sài Gòn vẫn khoác lên ánh đèn màu rộn rịp, thản nhiên lặn ngụp trong thế giới ăn chơi. Nhưng đến khi Sài Gòn bị vây khốn khó, hấp hối trong tai biến, tôi chợt hiểu ra Sài Gòn là chứng nhân sống sót của sự tồn vong, là căn cứ phòng thủ cuối cùng của tự do. Bố tôi từ sở chạy về hối hả không kịp thở, thái độ cực

kỳ khẩn trương, giục giã Mẹ tôi và tôi thu xếp ít áo quần để đi di tản. Đưa chúng tôi vào phi trường, dặn dò thật vắn tắt, bố tôi trở lại sở. Nhìn theo dáng của người cha thân yêu, tôi không ngờ đó là lần cuối cùng. Đến bây giờ mỗi lần nhớ lại tôi vẫn nhói đau trong tim và ứa nước mắt. Lời từ biệt quá ngắn ngủi, biết bao điều tôi chưa kịp nói. Mẹ tôi và tôi như kẻ mất hồn bước vào phi cơ như đi theo bước chân theo sự lôi kéo của định mệnh, phó thác hoàn toàn vào số phận. Chiếc phi cơ há miệng nuốt chửng đoàn người chen chúc hỗn loạn vào lòng rồi cất cánh giữa tiếng đạn pháo kích ầm ì.

Khi qua đến Guam, tôi mới ngạc nhiên khi thấy số người đồng đảo trong trại đã đi trước tự bao giờ như thể mọi người đã đoán trước điều sẽ đến. Thật vậy, sáng hôm sau, qua đài phát thanh, tin bùng súng đầu hàng loan truyền. Tôi ngỡ ngàng trước biến chuyển quá nhanh chóng, không tin mình thật sự trở thành kẻ lưu đày biệt xứ. Tôi đau xót trước cuộc tàn thê thảm của một ván cờ đã trả giá rất đắt bằng xương máu của những người đã hy sinh gục ngã và bằng nước mắt đau thương của những người chịu quá nhiều thảm họa. Một chương lịch sử vừa đóng lại.

Tôi gặp anh Quốc khi anh tất tả bước vào phòng để tìm kiếm gia đình người chị. Đôi bàn tay không, với mỗi bộ đồ bay phong trần trên người vì anh vừa bay xong chuyến phi vụ, xuống giữa phi trường hỗn loạn, mấy người bạn kéo anh lên trực thăng ra thẳng tàu của hạm đội Mỹ. Qua khỏi cơn chấn động, ngỡ ngàng ban đầu, anh Quốc lấy lại sự bình tĩnh. Thấy tôi ủ rũ như con mèo ướt, ôm gối ngồi thiếu ngủ, cuộn tròn trong những đau khổ cấu xé, những nức nở âm ỉ, anh Quốc đến bắt chuyện làm quen. Trong tia nhìn đầu tiên tôi bị thu hút mãnh liệt bởi dáng dấp oai phong của cánh chim đại bàng dù đã bị gãy cánh. Không biết đó có phải là tiếng sét ái tình mà người đời thường mô tả hay không mà trái tim tôi

thất gút với những cảm xúc kỳ lạ. Khuôn mặt vuông ngạnh mạnh mẽ với nét tự tin. Đôi mắt sáng dưới lông mày rậm tỏa ra sự cương nghị. Nụ cười nửa miệng ngang ngược như bất cần đời. Hình ảnh hào hùng đó chạm vào trái tim tôi nao núng như chiếc phong linh rung trước gió. Thật vậy giữa sự bơ vơ và bi thương tột cùng, tôi thêm khát một chút tình cảm êm ái, dù cho leo lét tới đâu cũng đủ cho tôi tìm thấy lại niềm tin cuộc đời. Trong khoảng khắc mà nhà tan cửa nát, bao cảnh ngộ chia lìa thì cũng là lúc tạo nên hoàn cảnh cho những tâm hồn lạc lõng lại gần với nhau như bờ sông định mệnh bên lở bên bồi.

Hằng ngày, trong những chờ đợi trống rỗng ở trại không có gì làm ngoài chuyện xếp hàng lấy cơm, anh Quốc và tôi đến những trạm của cơ quan từ thiện để dò la tin tức của Bố tôi. Người vào trại càng đông nhưng tin tức thì mù mịt. Trong tâm trạng lo sợ thất vọng tôi càng yếu đuối bám víu vào sự lạnh lẽo tháo vát của anh Quốc. Tình yêu nảy nở. Có lẽ trong đời lính, kề cận với sự sống chết hằng ngày nên anh Quốc có quan niệm sống hết mình cho trọn một ngày. Cho nên thay vì những lời tỏ tình rụt rè bóng gió, thái độ học trò nhút nhát, anh Quốc biểu lộ tình cảm vừa táo bạo vừa số sãng. Anh tham lam tìm moi tôi đắm đuối trong bóng lá khuất tối, bàn tay nghịch ngợm dưới lớp áo, mon trốn da thịt trong bóng đèn đường vàng đồng lóa. Lúc đầu tôi còn e thẹn ngại ngùng, yếu ớt phản đối nhưng rồi tình yêu cuồng nhiệt của tôi dành cho anh đã phá tan những dè dặt cuốn trôi tôi vào cơn xoáy lốc khao khát không cưỡng chế nổi. Không biế tôi bị cú sốc tình yêu hạ đả làm văng hết lễ giáo, hay vì quyền tự do luyến ái dù chỉ mới thập thò ngoài cổng trại, tôi đã nhập gia tùy tục mà dễ dãi với mình, với người. Trong niềm háo hức khám phá, vừa lo sợ vừa thích thú, tôi chấp chững tập làm người lớn vụng về, làm người tình tuyệt vời, cho mắt môi ướt át đa tình.

Tin đưa đến từ một người quen đi sau cho biết Bố tôi kẹt lại và bị cầm giữ trong tù. Những đêm tình cờ thức giấc, tôi xót xa nhìn dáng mẹ tôi tiêu tụy ngồi chặm nước mắt lặng lẽ, tôi cũng chỉ biết vùi mặt vào gối khóc theo. Tôi ray rứt không biết làm sao đối đầu hoàn cảnh. Không có Bố là cột trụ của gia đình, ai sẽ lo lắng cho mẹ con tôi. Mẹ tôi từ nhỏ là con quan, lớn lên làm vợ quan nên chưa một ngày phải đi làm. Còn tôi chỉ biết cấp sách tới trường cũng chưa bao giờ biết lao động. Ngã quy đầu hàng hay can đảm bình tĩnh. Thế rồi tôi và anh Quốc phải chia tay, mỗi người đi mỗi ngã theo sự bảo trợ. Anh Quốc

và gia đình bà chị về Chicago. Mẹ tôi và tôi về Oklahoma. Tương lai dựa vào những mảnh nghị lực vớ vớ còn sót lại. Tôi được nhà thờ bảo trợ xin cho trợ cấp đi học Anh văn. Anh Quốc nhờ biết về cơ khí nên dễ dàng xin vào làm cho GM nên có tiền rộng rãi đủ để gọi điện thoại cho tôi hằng ngày.

Qua một năm tôi nói tiếng Anh vững vàng nên xin được một việc làm bán hàng thì anh Quốc cho biết sẽ bỏ miền tuyết lạnh về Cali lập nghiệp. Trên đường dọn nhà, anh sẽ ghé lại chỗ tôi chơi vài tuần. Là con gái, tôi cứ tưởng mình đứng đắn, biết giữ gìn vàng ngọc, biết tránh sa ngã. Tôi cứ tưởng mình khôn ngoan, biết lòng

người đen tối, biết đời sống lọc lừa. Thật ra tôi cũng chỉ là đứa con gái khờ khạo, không chút kinh nghiệm. Bấy lâu nay tôi là con cừ non ngờ nghếch đã may mắn không gặp lão cáo già cố tình giăng bẫy, chủ ý chiếm đoạt. Cho đến khi tôi bước vào tình yêu đầu đời. Có người con gái nào khi yêu mà chẳng trở nên vô cùng nhẹ dạ, đặt hết tin tưởng vào người mình yêu? Cho nên khi lòng người có ý cám dỗ, tôi đã sa ngã dễ dàng trong bóng tối căn phòng khách sạn của anh Quốc. Đêm đó tôi quên mất đường về. Với tâm tình dâng hiến, với tình yêu chất ngất, tôi đã ngã vào vòng tay dịu dàng, môi hôn say đắm của anh, cho anh hết tình cảm ngây thơ trong trắng, không chút do dự hối tiếc. Như nụ hoa hé mở lần đầu, tôi xõa tóc che mặt bối rối, rừ rèm mi buông thả trong cơn sốt bão tình rạo rực, hương da thịt xoắn xít trên gối mộng chần hoa. Lần đại khờ đó để lại một chứng tích cụ thể, kết tụ của tình yêu, tôi mang thai. Anh Quốc bỏ ý định qua Cali ở lại cưới tôi. Đám cưới là buổi ăn tối ở nhà vồn vẹn chỉ ba người chúng tôi. Tôi là cô dâu không được mặc áo cưới trinh bạch trong ngày hôn phối không có đầy đủ nghi lễ. Tuy nhiên cần gì khi tôi vui sướng toàn vẹn vì ước mơ thành hôn với người mình yêu tha thiết đã thành sự thật.

Thế nhưng sau ngày lấy nhau, mùi hương hạnh phúc mới chưa tan, tôi mơ hồ mình đã làm một điều lầm lẫn, bồng bênh trong trạng thái bất ổn. Khi lao đầu điên cuồng vào lửa tình nồng cháy, thời gian ở trong trại quá ngắn ngủi, tôi đã không đủ nhận xét chính chắn, đã không kịp nhìn thấy bề mặt tối của anh Quốc. Tôi khó khăn chuyển tiếp tâm hồn từ nỗi say đắm về một người tình nồng nàn tế nhị qua sự chịu đựng một người chồng nóng nảy bực dọc. Những cãi vã, hục hặc khởi sự từ những căn nguyên không rõ rệt, chẳng đầu vào đầu. Tôi rối rắm trong góc tối tâm lẫn lộn giữa lý trí và tình cảm. Đường như tôi cũng có phần lỗi trong đó, nếu tôi không cãi lại, nếu

tôi dễ dãi một chút thì có lẽ tôi đã hài lòng với cái hạnh phúc hư hao đó. Ánh mắt anh Quốc thôi hết say đắm, thay vào tia quắc giận dữ. Nếu không gấu ó to tiếng thì chiến tranh lạnh làm lì. Mọi cố gắng che dấu mầm mống bất hòa trở thành vô ích. Cuộc sống không hòa thuận đã nhận chìm mọi cảm xúc nồng nàn ngày nào dành cho nhau. Tình cảm thiếu vắng hoàn toàn mọi quyến rũ say đắm. Hạnh phúc, là khuôn mặt lạ lẫm thờ ơ trong bóng gương mỗi buổi sáng thức dậy đi làm, hay mỗi buổi tối rửa mặt vào giường ngủ. Cái hình ảnh gia đình vạn hoa đủ màu, muôn hồng ngàn tía trong lăng kính hạnh phúc ngày nào, trong giây phút trở nên ảo ảnh vụn nát dù chỉ qua sự xoay chiều nhẹ của thử thách.

Cuộc sống chung càng ngọt ngào vì Mẹ tôi vẫn không tha thứ cái tội anh Quốc hại đời con gái của bà. Sau khi nhận tin Bố tôi mất trong trại tù, bà trở nên biếng ăn biếng ngủ, dễ tủi thân. Những lời nói dù vô tình cũng chạm nhẹ vào mạch sâu lai láng của bà làm bà giận hờn rồi vật vã khóc, than thân trách phận, oán hờn trời đất tàn nhẫn bất công.

Khi bé Thu vừa tròn một tuổi, qua một trận cãi nhau dữ dội, anh Quốc không dẫn nổi con nóng giận, đánh tôi một tát tay, buông lời nặng nề. Lần đó xảy ra như đã chấm dứt mọi tình cảm, như một sự kiện phũ phàng. Tan nát, tôi quyết định xa anh Quốc dù sau cơn giận anh năn nỉ trở lại. Lòng tôi chết hết mọi tình cảm, không chấp nhận. Tình yêu đầu đời của tôi đã không đủ sức giữ nổi cái bóng hạnh phúc đang hối hả bước ra khỏi đời sống lứa đôi, ra khỏi trái tim vụn nát của tôi. Tôi chết dần mòn trong sự thất vọng âm ỉ của mình. Sau cùng ý chừng chịu thua sự quyết liệt của tôi, anh bỏ đi qua Cali. Hạnh phúc thì quá ngắn ngủi, nhưng đủ kéo dài nỗi sầu dằng dặc mang nặng suốt đời. Hôn nhân trở thành duyên nợ bất hạnh. Lấy chồng sớm, dang dở sớm. Điều đáng buồn khi hòa nhập vào nền xã

hội mới phương Tây, tôi đã hấp thụ vội vã cho nên đã yêu cuồng sống vội rồi dẫn dắt đến cuộc sống đổ vỡ ly dị.

Đến tận cùng vũng lầy đau khổ, với những mát mát chông chát, tôi quyết định ngoi lên xây dựng lại đời mình. Một thân phải chống đỡ ba thế hệ, gánh vác mọi tội tình, tôi đối đầu với muôn ngàn gập ghềnh trắc trở. Tôi xin hết tất cả những trợ cấp xã hội của chính phủ, vừa đi làm vừa đi học. Những mùa đông, cái lạnh càng tê tái thấm vào lòng người cô đơn, co ro lợi tuyết đi xe buýt tới trường. Những mùa hè, cái nóng càng nung đốt những bức bối trong cơn vật lộn cơm áo, làm lủi đi bộ đến chỗ làm. Tôi chỉ mong

đủ sức mang gánh nặng trên đôi vai gầy guộc. Mượn của Mẹ lòng nhẫn nại an phận để sống. Mượn của con nụ cười hồn nhiên ngây thơ để vui. Cần cù mãi tôi cũng xong được cái bằng nữ trợ tá và rồi dời xuống Austin làm việc trong nhà thương. Mỗi năm thổi nến sinh nhật cho con, tôi cũng thổi tắt đóm lửa lòng mình nguội lạnh. Lòng tôi là giòng sông khô cạn, nứt nẻ bởi những đau buồn. Sự đổ vỡ đã gặm nhấm hết lòng khát vọng yêu đời của tôi. Tôi khép cửa lòng mình lạnh lùng bung bít để khỏi vật vã xua đuổi

những tình cảm yếu đuối. Sắc đẹp của mình chỉ mang thêm phiền toái, rước vào những thị phi chua độc. Những người đàn ông khác chưa cho tôi kịp quen thuộc tính nết đã vội vã biến mất. Có phải chỉ vì ngày hôm nay tôi tỏ vẻ vồn vã thân mật qua ánh mắt nòng, để rồi ngày hôm sau tôi dấu sự lãnh đạm thờ ơ trong màu son nhạt vì chợt thoáng một điều gì gọi là khuyết điểm dù nhỏ nhạt tới đâu. Tôi như con chim sợ bão, thấy chút mây mờ đã hoảng hốt trốn chui trốn nhủi vào

bóng sào cô độc của mình. Cứ thế tôi sống lủi thủi trong vòng giao thiệp hạn hẹp. Mọi sự dường như đã muộn màng. Mọi sự việc đều xảy đến trong thời gian ngắn với một tốc độ nhanh khủng khiếp làm tôi choáng váng, nhanh đến độ tôi cảm thấy chưa sống đầy đủ, chẳng để lại chút hương vị. Giữa tuổi mười tám và hai mươi mốt, tôi có cảm tưởng như trái bị chín ép đã trải xong một đời người, mỗi chặng đời đều rút ngắn, cần cổi lại, khoảng còn lại có lẽ chỉ là tẻ nhạt, thừa thãi.

Định mệnh lại gióng lên tiếng chuông tình cờ khi tôi ngẫu nhiên vợ phải tờ báo lạ hoắc, lạc loài từ một thành phố láng giềng, tôi sững sờ

thấy trang quảng cáo của phòng mạch Vũ Minh Tiến Khoa. Tôi run lên vì cái tên gắn liền một phần quá khứ của mình. Tôi suy nghĩ đắn đo rồi quyết định gọi cho anh Khoa. Dù tình cảm ngăn ngại đã phôi pha qua năm tháng thất lạc nhưng sự quyết định từ cô đơn mà ra. Đến một lứa tuổi nào, những người bạn thân lần lượt đi ra khỏi bầu trời thân ái, mà khó có thể tìm kiếm thêm những tâm tình mới hòa hợp. Anh Khoa ngạc nhiên không ít, vồn vã hấp tấp hỏi về cuộc sống của tôi. Tôi có dịp kể

lẽ. Một ngày tôi nói chuyện nhiều như thế, chưa từng trút tâm sự như thế. Tôi ôm chiếc điện thoại như ôm cả vùng trời quá khứ hiện về. Thế rồi anh hẹn sẽ lái xe đến thăm tôi cuối tuần.

Cả tuần tôi sống trong sự hồi hộp, bâng khuâng. Tưởng tượng những điều sẽ nói và thái độ cư xử như thế nào. Tôi ngắm khuôn mặt mình trong gương. Thật ra lúc đầu tôi chỉ mong gặp lại anh Khoa trong tình cảm cũ thân thiết, nhưng tôi lại bối rối, không muốn nhìn thấy ánh mắt

thương hại về sự tàn tạ, cho nên tôi vội vàng đi cắt lại mái tóc, ghé hàng mỹ phẩm chọn lại màu son phấn trẻ trung, luôn tiện sắm chiếc áo mới. Tôi chọn chiếc áo đầm đen bó sát vòng eo nhỏ nhắn, những đường cong tuyệt mỹ, ngăn trên đầu gối để lộ cặp chân thon dài. Phần bờ vai dưới voan lưới mỏng ẩn hiện da thịt nõn nà khiêu gợi. Đã là đàn bà, tôi biết thế nào là khí giới bí mật của sự hấp dẫn lộ liễu, biết thế nào là sự cám dỗ ở nét đẹp khiêu gợi. Tôi chăm chuốt viền mắt nhung đen thu hút, tô vòng môi cong mời mọc. Tôi mỉm cười với bóng mình trong gương đẹp sắc sảo, một cách hài lòng và vui sướng. Tôi vẫn còn quá trẻ với số tuổi đời của mình. Tôi biến đổi hoàn toàn từ chuỗi tràng hạt khô khan lặng lẽ thành chuỗi kim cương lánh lánh rực rỡ.

Vừa bước vào cửa, không cần chào hỏi, anh Khoa ôm chầm ghì chặt tôi như ôm một báu vật vừa tìm thấy lại. Má tôi nóng ran chạm vào da thịt rám người đàn ông lẫn mùi nước hoa. Tôi cũng ngạc nhiên về sự thay đổi bề ngoài của anh. Đời sống đầy đủ bên Mỹ đã giúp anh mập mập trắng trắng ra, mài nhẵn những góc cạnh nghiêm khắc, gọt dũa bớt nét sần sùi khô cằn của khuôn mặt. Chiếc áo chemise trắng sang trọng, cà vạt trang nhã. Trông anh có vẻ lịch lãm và phong nhã. Miệng anh tươi cười của người rạng rỡ có địa vị và tự mãn với thành công. Mắt anh giăng

đầy trĩu mền trong ánh nhìn. Vài nét nhăn kéo dài vết thời gian nơi đuôi mắt, nơi khoé miệng chỉ làm tăng vẻ chững chạc của người đàn ông vào tuổi trung niên.

-Em suy nghĩ gì vậy? Nhớ chuyện ngày xưa của chúng mình không?

-Nhớ chứ anh. Em đây tính vụng dại trẻ con.

-Em khác hẳn, đẹp ra một cách bất ngờ. Tuy vậy anh vẫn nhìn thấy ở em hình dáng cô bé ngổ ngáo ngày xưa, không chịu thua ai, không chịu đầu hàng khó khăn nào.

Tôi cảm thấy sung sướng nóng mặt. Có thật tôi vẫn là sinh vật thích được khen tặng.

- Em bây giờ an phận trong cái vỏ ốc chật hẹp của mình, hết nhìn trời cao đất rộng mà mơ tưởng đến chuyện trăng sao. Trái tim đã mất những chí hướng thúc đẩy, những lý tưởng ở xa tầm tay với. Em như nhánh cây bị nhổ gốc, được trồng lại ở xứ người, không thích hợp môi trường nên trở nên èo uột. Môi trường tự do không còn là chướng ngại nhưng em đã đuối sức để đuổi bắt danh vọng. Còn chuyện vợ con của anh thì sao?

- Hồi còn là sinh viên thực tập, anh có quen cô bạn Mỹ, rất đẹp. Gặp nhau hoài, học chung nhiều năm riết rồi cũng thấy mến nhau. Thế là cô ấy dọn vào ở chung với anh. Không cưới hỏi chính thức, cũng chẳng hôn thú ràng buộc. Sống với nhau như một sự thuận tiện. Để khóa lấp nổi trống trải. Trong thể xác. Trong tâm hồn. Đến khi tốt nghiệp, có lẽ chán với cảnh trầm lặng nên cô bỏ về nơi sinh trưởng lập phòng mạch.

So sánh với anh, như sự nhắc nhở về khả năng thành đạt giữa phái nam và phái nữ, tôi cảm thấy giận hờn định mệnh. Người đàn ông dù trong tình cảnh đơn độc vẫn có đủ ý chí tạo công danh sự nghiệp vì tình cảm thiếu vắng không đóng vai trò quan trọng trong lý trí của họ. Ngược lại, người đàn bà không thể đối đầu với những nghịch cảnh đơn độc, vì họ cần một tấm lòng để nương tựa làm sức mạnh cho trước đã.

-Sao em không lập gia đình một lần nữa? Sợ đau khổ? Anh không tin trên đời này không có người đàn ông nào muốn kết hợp với em.

Tôi lắc đầu cười cười:

-Lý do đó chỉ đúng phân nửa. Thật ra em chỉ lo cho con. Tuổi thanh xuân em đã đánh đổi cho sự khôn lớn của con, em không ân hận gì đâu. Nói người thì phải nhớ mình, vậy anh sao còn cu ky một mình?

-Anh không muốn vội vã ép mình vào vòng gia đình. Có nhiều đám tưởng xong hóa ra dở dang, Có người anh thích thì ngó về hướng khác. Ở cái tuổi này cái gì cũng khó. Khó với người, khó với cả chính mình.

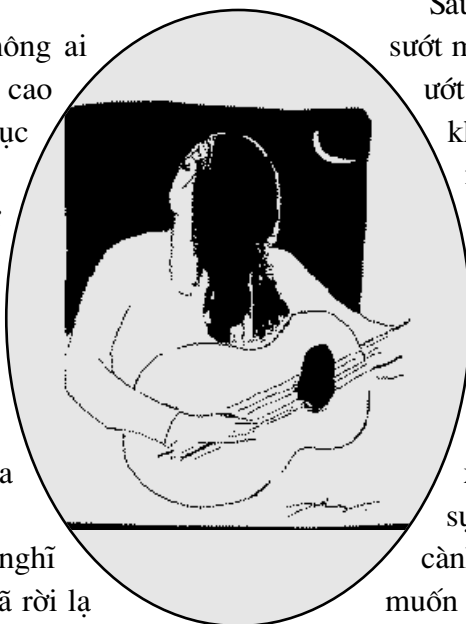
-Anh có nói thật không đó? Không ai chịu anh hay anh đặt tiêu chuẩn cao quá? Người đàn ông bốn năm chục tuổi vẫn có thể cưới cô vợ trẻ. Tôi cố gắng nói một cách tự nhiên, không muốn hàm chứa điều gì riêng tư, gây sự hiểu lầm.

-Thôi anh phải lái xe về sớm. Anh sẽ đến thăm em thường hơn. Chúng ta coi nhau như ngày xưa nhé. Đừng nghĩ ngợi gì.

Vâng tôi không muốn nghĩ ngợi gì, nhưng cảm thấy buồn rã rời lạ lùng, hình như trong tim nặng trĩu sự thất vọng. Đưa anh Khoa ra cửa, tôi vẫn còn lúng túng với cái vòng lẩn quẩn của những toan tính trong đầu như một tội phạm tình yêu. Tôi muốn giữ anh lại để có người bên cạnh suốt đêm nhưng tôi biết chuyện đời không chỉ đơn giản như vậy. Một người đàn ông và một người đàn bà. Như cọng rơm khô rạo rực với những khát vọng, gần lửa sẽ bùng cháy hủy hoại trong một giây phút yếu lòng. Tôi chỉ sợ mình đi quá xa, đánh mất mình lúc nào không hay biết. Tôi thắc mắc, thật tôi có đủ can đảm quên hết những luân lý ràng

buộc để dám làm điều mình muốn làm. Vì sự yếu đuối tôi có thể buông thả vào cuộc phiêu lưu thân xác chẳng?

Vào phòng giá lạnh, tôi buông mình xuống giường, thân xác trần trở trong chăn gối cô đơn. Ngoài trời có tiếng gió thổi dài, bóng tối than van. Tôi bỏ băng nhạc vào máy, cố dỗ giấc ngủ. Tôi thì thầm theo lời ca một cách tha thiết như nói trái tim mình, như gởi theo anh trên đường về hun hút. *Đừng xa em đêm nay. Và anh đã đến như ngọn nến trong bóng đêm, nến trong bóng đêm, soi vào tim em những sao xuyên đã ngủ quên.*

Sâu giăng phủ đầy, lòng chùng xuống suốt suốt. Nước mắt ứa ra thốn thức, ướt đầm cả gối. Ngày xưa tôi đã không yêu anh Khoa, không biết ngày nay tình cảm sẽ dẫn dắt tới đâu? Nhưng thế cờ đã đổi ngược xoay chiều. Bây giờ tôi là người ao ước ôm mộng tình yêu. Nhưng tôi không thể trở thành nạn nhân của một trò chơi ái tình, một sự trao đổi thể xác. Tôi không thể mù lòa trong sự đam mê của mình. Dù mai đây cành hoa có héo úa thì tôi cũng muốn giữ chút mật nằm sâu trong đài hoa kín đáo, trong niềm kiêu hãnh, tránh khỏi lũ ong bướm vô tình. Tôi cân nhắc lại câu hỏi, tôi có cần người đàn ông đi bên cạnh đưa tôi đến cuối cuộc đời không? Thôi đành giã từ niềm vui mong manh. Dĩ nhiên tôi không thể tập làm đàn ông trong môi trường tình yêu, khi vui thì xấp lại, khi buồn thì giãn ra, vì đàn ông chẳng phải thiết thời gì. Tôi tiếp đi với ý nghĩ về... những cái bills điện thoại của những ngày sắp tới.

HỒNG PHÚC